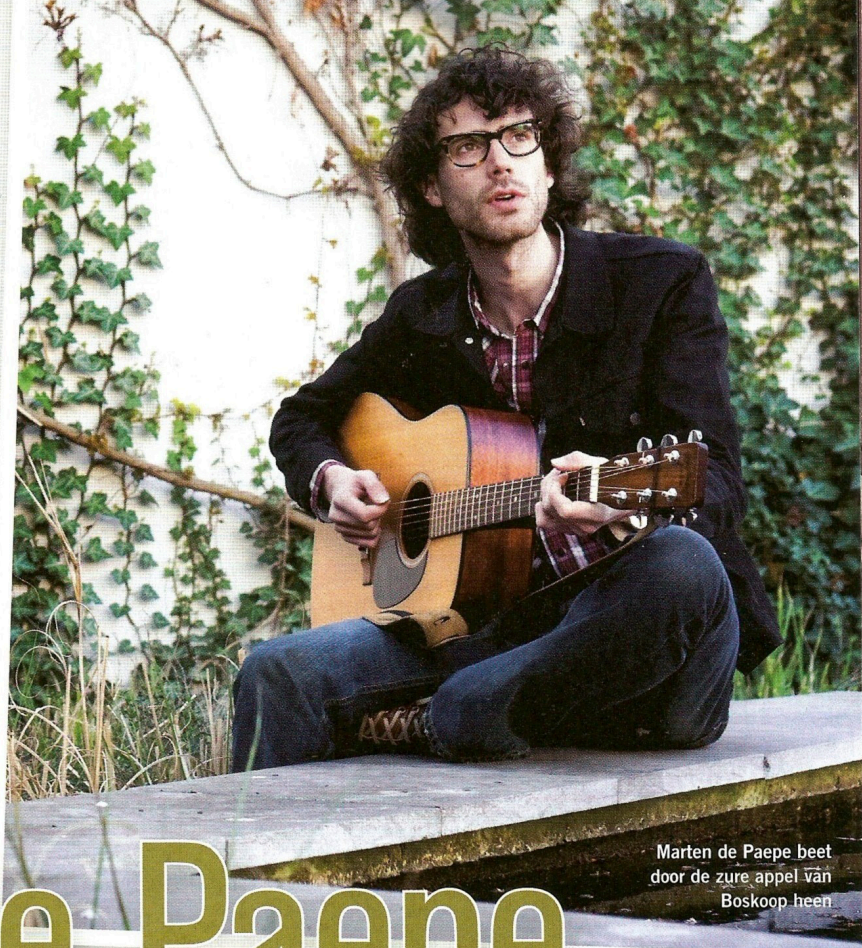

Met z'n album 'Boskoop' brengt Marten de Paepe een ode aan de hardwerkende muzikant. Een plaat over late schnabbels voor weinig geld, lange autoritten en slecht bezochte optredens op de raarste plekken. "Elke muzikant heeft wel een Boskoop-moment." door Martijn Govers

Boskoop voorbij

Marten de Paepe

Marten de Paepe beet door de zure appel van Boskoop heen

Voor zanger, gitarist en liedjes-schrijver Marten de Paepe kwam z'n persoonlijke Boskoop-moment in een ijskoude, nachtelijke groentekas. "Ergens in de weilanden, waar we in een of andere tuinderij zouden spelen. Op het eerste gezicht best leuk, maar we moesten eindeloos wachten, dus we speelden heel laat. Bovendien koelt zo'n kas 's nachts verschrikkelijk af."

Toen hij tot op het bot verkild eindelijk aan z'n set begon, was dat voor anderhalve man en een paardenkop. "Dat zijn de momenten dat je je afvraagt: wat ben ik hier aan het doen? Uiteindelijk word je er alleen maar een betere muzikant van. Voor mij was Boskoop de zure appel waar ik doorheen moest bijten en dankzij dat optreden ben ik tot deze plaat gekomen."

Tweeluik

In z'n rootsy folkpopliedjes probeert De Paepe een klein verhaal te vertellen waar iets veel groters achter schuilgaat. "Mijn teksten zijn niet de vrolijkste. Een beetje droevig, maar wel met een bepaalde hoop of verwachting. Ik probeer de focus op iets heel kleins te leggen: ruzie met je vriendin, je auto die kapot aan de kant van de weg staat. Hele kleine dingen die als kapstok kunnen dienen voor een groter thema, wanneer mensen zich daarin herkennen."

Als muzikale voorbeelden noemt hij Nick Drake en Neil Young, twee invloeden die ook op 'Boskoop' hoorbaar aanwezig zijn. Zelf ervaart hij de plaat als een soort tweeluik. "Op de tweede helft staan intieme, kleine tokkeliedjes, een beetje melancholisch en herfstig. Daarin hoor ik wel dat ik naar Nick Drake heb geluisterd. Ook in de tokkels: ik ben echt wel beïnvloed door de Engelse folk van eind jaren

'60, begin jaren '70. De eerste helft van de plaat is wat meer poppy. Iets steviger en melodieuzer."

Werkpaard

De Paepe's belangrijkste werkpaard is een Martin D-28, "recht door zee en super veelzijdig", zoals hij zelf zegt. "Ik heb wel meer Martin dreadnoughts, een D-15 en een D-18, die ik voor de plaat niet heb gebruikt. Waarom weet ik eigenlijk niet zo goed. De 28 is een beetje het vliegdekmoederschap van Martin, een mooie gitaar die overal geschikt voor is, van de zachte tokkelliedjes tot de hardere nummers."

Naast de Martin gebruikt hij een Gibson ES-125 en een Fender Bassman 50. "Een ES-125 TC uit

"Ouderwets en authentiek, dat is het geluid én het beeld dat we willen"

1966, om helemaal volledig te zijn. Maar ik heb een hele toffe band, met een hele goeie gitarist, Johan Borger. Een echte Fender-man en een enorme Telecaster-freak. Bovendien houdt hij erg van Blackfaces, dus hij heeft inmiddels een hele collectie. Een Tremolux, een Princeton Reverb én een Champ, allemaal uit begin jaren '60, en die gebruikt hij ook op het podium. Als je de Marten de Paepe Band live ziet, staan er vijf tot acht oude versterkers op een rij, met van die kleine rode lampjes. Dat is het geluid, maar ook het beeld dat we willen brengen: hartstikke mooi ouderwets en authentiek."

'Ouderwets en authentiek' was ook het doel dat De Paepe tijdens de plaatopnames voor ogen had. De liedjes werden opgenomen door Frans Hagenaars, die voor een lekker livege-

voel zorgde door de band alles tegelijk te laten inspelen. De Paepe: "We hadden twee verschillende ruimtes: bas en drums aan de ene kant, de rest aan de andere. De songs zijn allemaal one-takers. Organisch en direct, dat was hoe we de muziek wilden laten klinken, en dat is ook wel de manier waarop Frans werkt. Hij heeft heel veel analoge apparatuur, van vooroorlogse dingen tot spullen uit de jaren '50 en '60. Als je daarmee werkt, moet je ook op een ouderwetse manier opnemen."

Vervreemdend

Inmiddels staan De Paepe en z'n band vooral in het clubcircuit. Boskoop voorbij, zou je kunnen zeggen, maar desgevraagd haalt hij graag nog een vervreemdende ervaring op. "Het laatste van de rare optredens die ik heb gedaan was afgelopen zomer, voor een psychiatrische inrichting in Wolfheze, in een openluchttheater waar ze concerten organiseren voor de patiënten. Na afloop kwam een cliënt naar me toe: 'Marten, wat een ongelooflijke begrafenismuziek speel jij. Heb je niks anders? Iets van ABBA?' Waarop ik dacht: wat doe ik hier, spelen in een psychiatrische instelling?"

De harde feiten

Favoriete gitaristen: Neil Young, Nick Drake, Peter Buck

Favoriete spullen: Martin D-28, Gibson ES-125, Fender Bassman 50

Klinkt als: Nick Drake met een elektrische band

Laatste cd: 'Boskoop' (V2)

Meer info: www.martendepaepe.com